

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. december 26-án, Karácsony ünnepének második napján.

Máté evangéliuma 2. rész 9. és 12. verse: „Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. (...) Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba”.

Kedves Testvéreim, Ünnepelő Gyülekezet!

Sokszor tették már fel a kérdést az egyház története során, hogy milyen üzenetei vannak Istennek, és azokat hogyan értheti meg az ember? Vannak látomások, és vannak hangok a fejünkben, amelyek irányítanak? Lehetnek álmaink, amelyek útba igazítanak? Találkozhatunk emberekkel, akiknek a tanácsát úgy érthetjük meg, mint Isten üzenetét? És ha igen, akkor mi dönti el, hogy azt valóban az Úr küldte, és nem a saját vágyainkat vetítettük ki, és nem a Sátán játszott velünk valami ócska játszmat? Nagyon röviden azt a kérdést tehetjük fel, hogy mi lehet az Isten üzenete?

Hogyha figyelmesen követtük ezt a felolvasott igeszakaszt, akkor itt azt látjuk, hogy a napkeleti bölcsek útjuk során a legkülönbébb útmutatással találkoznak. Először is látnak egy csillagot. Egy olyan égi jelenséget, amiből megtudják, hogy megszületett a zsidók királya, de ez nem akármilyen király lesz, mert el kell jönni, és imádni kell őt. (Megjegyzem, hogy Heródest, aki magát a zsidók királyának tartotta, nem imádták.) Aztán ezek után hallgatnak a saját gondolataikra, és bemennek a jeruzsálemi palotába, mert a királynak biztosan ott kell megszületnie, de legalábbis ott tudni fogják a választ. A következő útmutatás a Bibliából érkezik. Idézik Mikeás prófétát, és egyértelműen látszik, hogy Betlehem a napkeleti bölcsek kérdésére a válasz. Ha azt hisszük, hogy ezzel a sornak vége, még egyáltalán nem. Elmondja ugyanis Heródes is a saját útmutatását, hogy mit tegyenek, ha imádták azt a királyt. Menjenek vissza hozzá. Aztán ismét meglátták a csillagot, majd legvégül még álomban is kijelentést kaptak, ezért más úton tértek vissza hazájukba, vagyis nem mentek vissza Heródeshez. Ötféle útkeresés, hatszoros eligazítás, a végén megfelelő végeredménnyel.

Azt hiszem, hogy ezek után most már mindenki érzékeli, hogy a kérdés miért is kérdés. Isten üzen ma is? Hogyne üzenne. Sokféle formában üzen? Egészen biztosan, hiszen semmi sem akadályozza meg, hogy a legkülönbébb csatornákat használja. És a legfontosabb kérdés. Nekem is üzen? Engem is elér? Már hogyne érne el, hogyha alázattal és nyitott szívvel figyelek rá.

Az evangéliumi történet beszámolója szerint a napkeleti bölcseknek van vakvágányos útkeresésük is. Mind a kettő teljességgel az emberhez kötődik. Az egyik vakvágány a saját megérzésük, amikor elmennek Heródeshez, hogy ott keressék a Megváltót. Olyannyira vakvágány, hogyha ezt az utat nem tették volna meg, akkor nem történt volna meg később a betlehemi gyermekgyilkosság. Mondhatjuk, hogy ez a tévút sok-sok gyermek életébe került, és sok-sok család életét tette tragikussá. Pedig jó ötletnek tűnt. Pedig egyértelműnek látszott. A másik vakvágány pedig Heródes tanácsa. A bibliai történet nem mondja ki, de egyértelművé teszi, hogyha nincsen Isten kijelentése az álomban, akkor ezek a bölcsek visszamentek volna Heródeshez, és beszámoltak volna mindenről, ezzel halálát okozva a megszületett gyermeknek.

Nagyon keménynek látszik az a megfogalmazás, amit elmondok most, de a bibliai történet alapján ezt kell megfogalmaznom. Ha emberi terveket követünk, ha emberi elképzeléseket és gondolatokat valósítunk meg, akkor annak a vége mindig a halál. Sajnos erről szól az emberi élet. Amikor megyünk a saját fejünk után, vagy amikor jobbnál-jobb ötleteket követünk, de nem gondoljuk még csak egy pillanatig sem végig, hogy az mennyire felel meg Istennek, akkor a vége halál. Pontosan úgy, mint ebben a szép karácsonyi történetben.

Csak hogy van egy jó hírem. Nem csupán emberi tervek jelennek meg itt, sőt a történet befejezéséig azt látjuk, hogy Isten terve fut végig. A napkeleti bölcsek megérkeznek Jézushoz, és leborulva imádják Őt. De hogyan jutottak el ide?

Először is megláttak, felfedeztek egy csillagot. Nagyon kemény kérdést tesz ez fel nekünk. Akkor üzennek a csillagok? Akkor komolyan kell vennünk minden horoszkópot, mert a csillagok határoznak meg minket? Ha erre a következtetésre jutottunk, akkor nem figyeltünk az evangéliumi történetre. A megjelenő csillag nem homályos üzenetet hordoz, hogy szerencsés napom lesz-e, hogy találkozom-e valakivel, hogy megfordul-e az életem valami jó, vagy éppen rossz irányba. Hanem egészen egyértelműen megmutatja, hogy aki megszületett, az nem egyszerű ember. Az maga az Isten. Ő jön el a földre. Őhozza

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. december 26-án, Karácsony ünnepének második napján.

kell elmenni, Őt kell imádni. A csillag nem rólunk szól, nem az életünkről szól, hanem egyedül Istenről. Ezért válik kijelentéssé a betlehemi csillag. Istenre irányítja a tekintetet.

Nekünk reformátusoknak ezt különösen is fontos komolyan venni. Templomaink tornyán nem buzogány van. (Nem egyszer hallottam már emberektől ezt a kifejezést, ezért használom én is.) Nem a reformátusok harci kedvét akarja megmutatni. Még tovább megyek. Nem is Kálvin csillag van a tornyaink tetőjén. A mi kötődésünk ugyanis nem emberi. Kálvin nem volt vallásalapító, Jézus Krisztus viszont a hitünk egyetlen sziklaalapja. A csillag templomaink tornyán újra és újra arra emlékeztet, hogy eljött értünk Isten a földre, és az istentiszteleteken a köztünk megjelenő Jézus Krisztussal találkozhatunk. Azért vagyunk mi is itt, mint amiért a napkeleti bölcsek is elmentek Betlehembe. Leboruljunk és imádjuk a mi Megváltónkat. A csillag tehát üzen. Mindig Istenre mutat.

Aztán kapnak kijelentést álomban is, hogy más úton térjenek vissza hazájukba. Megint csak egy érdekes területre tévedünk. Az álmaink ugyanis sokszor meglevenítenek valamit, amit átélünk, és képi formában lecsapódnak bennünk. Nekem például komoly félelmet okozott az, hogy soha semmilyen igehirdetési, temetési alkalmat el ne felejtsek, és onnan el ne késsek. Ezért aztán volt egy visszatérő álmom. Szól a harang, és nekem nincsen meg a prédikációm, vagy a cipőm, vagy éppen az öltönyöm. Keresem mindenütt, de nem találom. A hívek már türelmetlenek, én idegesen járkálok mindenfelé, de amit keresek, az egészen egyszerűen nincsen meg. Végül aztán hosszú percekkel a kezdés után prédikáció nélkül, vagy hétköznapi öltözékben jelenek meg a templomban. Készületlenül. Hihetetlen ugyan, de az álmom egyszerű, igaz ugyan, hogy egészen más formában, de valóra vált. Elindultam a Duna túloldalára egy evangélikai alkalomra. Meg volt a prédikáció, meg volt a cipő, meg volt az öltöny. Viszont volt elképesztő dugó is. Annyira összeroldódott a forgalom Budapest előtt, hogy a 18 órás alkalomra 16 órakor elindulva, még 19 órakor sem jutottam át a hídon. Azóta nincsen ez az álmom. Isteni üzenet volt, hogy jobban figyeljek? Egyáltalán nem. A saját félelmem kivetítése volt ez a kép.

Máté evangéliumában azonban egyértelműen látszik, hogy Isten kijelentést ad álomban az embereknek. Ad a napkeleti bölcseknek, és ad Józsefnek is. Ez nem azt jelenti, hogy majd nekem is adni fog ilyen kijelentést, hanem azt jelenti, hogy nagyon gazdag a Mindenható tárháza. De itt is mi a lényeg? Hogy Isten terve valóra váljon. Ezért lehet kijelentés az álom. Nem azért, mert én megvilágosodom. Nem azért, mert valami nekem majd jobb lesz. Hanem azért, mert Isten így viszi véghez az Ő tervét.

Van azonban egy olyan útmutatás, ami mindent felülír. Biztosan vannak olyanok, akik már tudják, hogy miről van szó. Ez nem más, mint a Szentírás útmutatása. A csillag a bölcseknek a próféta üzenet nélkül nem volt elég. Eltévedtek. Hogyha nem kaptak volna egyértelmű üzenetet, akkor nem lett volna támpont arra nézve, hogy mit kell tenniük. Akkor az álom is félrevezető lehetett volna, akkor Heródes szava is vonzó lehetett volna. Így azonban egyértelmű volt. Az Örökkévaló fejedelem, a világ Megváltója született meg Betlehemben. Őt kell imádni, és mindennek róla kell szólni, és mindennek felé kell mutatni.

Az alapvető kérdés tehát nem az kedves testvéreim, hogy milyen formában üzen nekünk Isten, hanem az, hogy az útmutatás megfelel-e a Szentírásnak? Megfelel-e annak, ami egyértelműen a kezünkben van, amit olvashatunk, amit forgathatunk, és ami tisztán elmondja, hogy mi az Isten akarata? Ha ugyanis az a kérdésünk a karácsonyi ünnepen, hogy milyen formában üzen az Isten, akkor nem a helyes kérdést tettük fel. A helyes kérdés ugyanis így hangzik: kiről üzen nekünk az Isten? A választ pedig a karácsonykor megszületett gyermek neve adja meg: Isten a világ Megváltójáról, a mi Urunkról, Jézus Krisztusról üzen nekünk.

„Adjál nekünk megfoghatók helyett | felfogható ígét: üzenetet! | Sok dísz helyett, mely fenn a fán ragyog, | lelkünk egén vezérlő csillagot. | Adjad nekünk az angyalok szavát, | derüljenek vele az éjszakák. | S adjad nekünk a bölcsek útjait, | hogy vezessen el a jászig a hit.” (Füle Lajos: Karácsonyi fohász)

Amen!